

Vulturul și cocoșul

Zbura vulturul în înălțimi și se desfăta de frumusețea lumii, și gândea: «Eu zbor peste întinse depărtări și văd munți și văi, mări și râuri, lunca și pădurea; văd mulțime de fiare și păsări, văd orașe și cătune, și cum viețuiesc oamenii; dar iată, cocoșul din sat nimic nu știe dincolo de ograda lui, unde nu vede decât câțiva oameni și câteva dobitoace. Zbura-voi către el și-i voi povesti despre viața lumii».

Zburat-a vulturul pe acoperișul casei din cătun, și văzând cât de țațoș și de vesel se plimbă cocoșul printre găinile sale, cugetă: «Înseamnă că este mulțumit cu soarta sa; totuși, **îi voi povesti** despre ceea ce știu eu».

Și începu vulturul a vorbi cocoșului despre bogăția și frumusețea lumii. Cocoșul la început asculta cu luare-aminte, dar nimic nu înțelegea. Vulturul, văzând cocoșul, că nimic nu înțelege, s'a întristat, și i s-a urât a mai vorbi cu el; iar cocoșul, neînțelegând ce vorbește vulturul, s'a plictisit și i s'a urât a-l mai asculta. Dar fiecare dintre dânșii a rămas împăcat cu soarta sa.

Așa se întâmplă când omul învățat vorbește cu cel neînvățat, dar încă și mai mult când cel duhovnicesc vorbește cu cel neduhovnicesc. Cel duhovnicesc este asemenea vulturului, iar cel neduhovnicesc asemenea cocoșului. Mintește celui duhovnicesc **zi și noapte se învață întru legea Domnului, și în rugăciune se înalță către Dumnezeu**, dar mintea celui neduhovnicesc este trasă către pământ sau este bântuită de gânduri.

Sufletul celui duhovnicesc se îndulcește de pace, dar sufletul celui neduhovnicesc rămâne pustiu și împrăștiat. Cel duhovnicesc zboară precum vulturul în înălțimi, și în suflet simte pe Dumnezeu, și vede întreaga lume, măcar că se roagă în întunericul nopții, dar cel neduhovnicesc se îndulcește fie de slava deșartă, fie de bogăție, fie caută îndulcirii trupești. Iar când cel duhovnicesc se întâlnește cu cel neduhovnicesc, amândoi să lehamisesc, și **împovărătoare** le este convorbirea.